

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Laterano bazilikos pašventinimas

Lapkričio 9 dieną visas pasaulis mini vienos iš seniausių ir svarbiausių krikščionių bažnyčių Romoje – šv. Jono bazilikos Laterane pašventinimą. Ši bažnyčia iš pradžių buvo tituluojama Išganytojo vardu, vėliau dar pavadinta šv. Jono Krikštytojo vardu, o nuo XII a. – šv. Jono Evangelisto vardu.

311 m. Romos imperatorius Konstantinas visiems krikščionims suteikė laisvę išpažinti savo tikėjimą. Tais pačiais metais jis padovanojo popiežiui savo žmonos iš Lateranų šeimos valdomą žemę ant kalvos. Čia 314 m. buvo pastatyta koplyčia, kuri metams bėgant ne kartą buvo sugriauta, išplėsta, vėl atstatyta ir restauruota. Tačiau ši bažnyčia visuomet buvo laikoma Romos vyskupo katedra, minima kaip visų bažnyčių „motina ir galva“. Laterano bazilika yra pergalės simbolis prieš tamsiąsias jėgas, norėjusias sunaikinti Bažnyčią. Nors šios bazilikos vaidmuo labai svarbus Bažnyčios istorijoje, tačiau jos įkūrimo metinės švenčiamos ne vien todėl, kad norima pagerbti šią vieną iš didžiausių Romos šventovių.

Minėdami Laterano bažnyčios pašventinimą, prisimename Jėzaus pasakytus žodžius apaštalui Petriui: „<...> tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mt 16,18). Ši šventė primena mums krikščionybės persekiojimo laikus, drąsius, nenugalimus vyrus bei moteris, kurie Šventosios Dvasios įkvėpti skelbė ir liudijo Kristų.

Šv. Rašto liturgija tą dieną taip pat kalba apie šventyklą, kaip Dievo malonės versmę. Pirmasis šios šventės skaitinys

(Ez 47, 1–2. 8–9. 12) mini izraelitų tremtį – 573 m. prieš Kristų. Po keturiolikos liūdnų tremties metų Dievas atsiunčia jiems pranašą Ezekielį, kuris pranašauja apie naują šventyklą, daug geresnę už sugriautą karaliaus Saliamono šventyklą Jeruzalėje. Tos šventyklos vanduo bus gydantis ir gaivinantis: „Šis vanduo teka į rytų pusę <...>, o kai išteks į jūrą – dvokiančio vandens jūrą, jos vanduo pasidarys sveikas. Kur tik ta upė nutekės, visa, kas gyva ir kruta, gaus iš jos gyvybę“ (Ez 47, 8–9). Kitaip tariant, Dievas kviečia neliūdėti, žvelgti į Jį ir pasitikėti Jo pažadais. Visi, kuriuos pasieks šis iš Šventovės tekantis vanduo, bus išgelbėti.

Evangelijoje pagal Joną (Jn 2, 13–22) Jėzus atskleidžia, kad Jo kūnas yra Dievo buveinė, iš kurios mes semiamės gyvybės. Atkeliavęs į Jeruzalę, Jėzus pirmiausia skuba į šventyklą, į savo Tėvo namus. Ir ką gi Jis ten randa? Jis rado „prekiaujančių jaučiais, aviniais, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų“. Taigi žmonės pavertė Jo Tėvo namus prekyviute. Jėzus užsirūstina: „Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus juos iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus.“ Į žydų klausimą „Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?“ Jėzus atsakė: „Sugriaukite šią šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu. Tuomet žydai nesuprato, kad Jėzus „kalbėjo apie savo kūno šventovę“, kuri buvo sugriauta ir po trijų dienų vėl prisikėlė. Dabar mes žinome, kad Dievo šventyklos vizija buvo įkūnyta Jėzuje Kristuje. Iš miršančiojo Jėzaus šono „ištekėjo kraujo ir vandens“ (Jn 19, 34), ir taip išsipildė pranašo Eze-

kielio žodžiai. Apaštalas Paulius Pirmajame laiške korintiečiams klausia mūsų: „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? (1 Kor 3, 16). Vadinasi, kiekvienas žmogus Dievo akyse yra vertybė. Kiekviena žmogų Dievas vienodai myli, kiekviena yra apdovanojęs Šventąja Dvasia, per kurią išlieja savo meilę, gailestingumą ir atlaidumą.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, Aušvico koncentracijos stovykloje nacių nužudyta jauna žydė buvo giliai suvokusi asmens vertę, kad kiekviename gyvena Dievas. Laukdama mirties, ji rašė: „Aš pažadu tau, mano Dieve, pasistengti, kad kuo daugiau širdžių taptų tavo namais, tavo pastoge. Dar tiek daug tuščių namų, ir į juos aš atvesiu tave kaip garbingą svečią.“ Mielieji, ar mes pajėgūs šiandien suvokti šios jaunos žydės žodžius? Ar žinome apie mumyse slypinčią gelmę, kurioje gyvena ramybę teikiantis Dievas? Tik pasinėrę į šią ramybę išgirstame Dievo Dvasios balsą, kuris padeda priimti gyvenimo sprendimus, sužadina mūsų meilę kitiems. O gal mūsų visuomenės triukšmas, nuolatinis skubėjimas neišdžia pajusti šios gelmės ir patirti Dievo artumo? Ar šiandien neišgyvena Jėzus to paties skausmo kaip anuomet išvydęs prekyviute paverstą Jeruzalės šventyklą? Ar žmogaus godumas, troškimas kuo daugiau turėti žemiškųjų gėrybių nepaverčia sielos šventovės panašios į turgaus aikštę ar prekybos centrą, kur viskas matuojama pinigais, kur netgi į žmogų žiūrima kaip į prekę, kurią galima taip pat nupirkti už pinigus.

Mielieji, Laterano bazilikos, kaip aukščiausios pagal rangą Romos katalikų bažnyčios, pašventinimo šventė ir Šv. Rašto skaitiniai kviečia, pamiršus kasdienius rūpesčius, ateiti į Dievo namus, nurimti ir tyloje pažvelgti į savo vidinę šventovę, išgirsti Šventosios Dvasios balsą ir priimti į save Jėzų. Nuoširdžia malda prašykime mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kad padėtų atverti mūsų sielos gelmes, priimti viską, ką Jis mums duoda, kad sugebėtume tapti uoliais tarpininkais tarp Jo Kūno šventovės ir pasaulio skelbdami Gerąją naujieną – Dievo gailestingumą ir meilę.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Misija Moldovoje tęsiasi: pasiuntinystė. Nuostabu, kad visą sovietų persekiojimo laiką nejučia jokių baimės, nors žinojau, o dažnai ir jaučiau, kad esu sekama. Tik kartą, dar dirbant medicinos institute, kai pirmą kartą pas mane padarė kratą, o kitą dieną pagal susitarimą reikėjo vykti pas Eucharistijos bičiulius, apėmė tokia paniška baimė, kad esu sekama, kad visur tyko pavojai, kad neprotinga taip rizikuoti, kodėl negalėčiau gyventi ramiai kaip kiti. Supratau, kad tai piktojo bandymas išvesti mane iš rikiuotės ir ėmiau melstis: „Viešpatie, juk aš visada Tavo rankose ir man nieko neatsitiks, ko Tu nenorėsi. Ko man bijoti!“ Ir piktasis sugėdintas pasišalino, o sielą pripildė dieviška ramybė, kuri niekada manęs nebePALIKO. O kokia laimė atsiduoti į mylinčio Tėvo rankas!

1976–1978 m. Moldovos kunigas ėmėsi rizikingos veiklos Slobodos Raškove. Nebodamas persekiojimų, baudimų ir draudimų, ryžosi „savo Betanijoje“ pastatyti bažnytelę. Tai buvo įmanoma tik turint tokius atsidavusius tikinčiuosius kaip Slobodos Raškove. Į darbą išjungė tikra to žodžio prasme visas kaimas: seni ir jauni, vyrai ir moterys. Dirbo naktimis ir per trumpą laiką išdygo nedidelė jauki bažnytelė. Gaila, neteko man jos pamatyti. Tuo metu, kai vyko statyba, aš buvau Gru-

zijoje (kunigas Jan Sniežinskij išsiprašė kun. Vladislovo išleisti mane bent porai mėnesių į Boržomi jam padėti), o Slobodos Raškove įvyko kai kas baisaus. Sovietų valdžia, pamačiusi be jos žinios pastatytą bažnytelę, tiesiog užsiuto. Apsupo kaimą, žmones išvarė į darbą ir buldozerių sulygino su žeme bažnytelę ir šventorių. Žmonių skausmui ir sielvartui nebuvo ribų.

Kunigas skubia telegrama iškviėtė mane grįžti, užsitraukdamas kun. Jano „rūstybę“ už žodžio nelaikymą. Tik ką grįžusi buvau skubiai pasiūsta į Maskvą pas akademiką A. Sacharovą su prašymu perduoti į Vakarų žinią apie baisų ateistų poelgį su tikinčiais. Namas, kuriame gyveno akademikas Sacharovas, buvo nuolat sekamas, ir man teko ne kartą ten apsilankyti. Turbūt angelas vis pridengdavo mane savo sparneliu, nes savo menkystėje niekuomet nemokėjau maskuotis, slėptis ar bijoti.

Lietuvoje tuo metu ėjo Lietuvos katalikų Bažnyčios kronika, veikė tikinčiųjų teisių gynimo komitetas. Visi Slobodos Raškovo tikintieji, liudininkai to skaudaus įvykio, parašais patvirtino ateistų vykdomą tikinčiųjų diskriminaciją. Tą peticiją su parašais buvo pavesta man pristatyti į Lietuvą. Ir vėl aš kelionėje. Tik užregistravusi bilietą aerouosto kasoje pamačiau, kad esu sekama. Seklys nesivaržė ir galbūt

norėdamas mane išgąsdinti pabrėžtinai neišleido manęs iš akių. Lėktuve susirado vietą, kad galėtų mane stebėti iš priekio, ir taip visą kelionę sėdėjau jo akivaizdoje, o mano rankinėje – peticija su tikinčiųjų parašais. Ką daryti? Galiau eiti į tualetą ir viską sunaikinti, bet ar nepareikalau manęs atidaryti rankinę? Gaila būtų žmonių vargo. Sunaikinti parašus – greitas darbas, juos surinkti nelengva. „Viešpatie, kaip bus, taip bus, esu Tavo rankose!“ – ir ramiai sėdėjau. Visą kelionės laiką nei rankinės neatidariau, nei į seklį nekreipiau dėmesio, nors negalima buvo nepastebėti jo įžūlaus žvilgsnio. Ir štai lėktuvas leidžiasi Vilniaus aerouoste. Keistas jausmas, galvoju sau: „Mano Tėvyne, gal paskutinį kartą žvelgiu į tavo šventą žemę?“ Buvau 99 procentais tikra, kad mane areštuos. Moldovoje manęs nieiškos, nes dažnokai išvykdavau mėnesiui kitam, o Lietuvoje manęs nelaukia ir nežino, kad atvažiuoju. Taip ir dingsiu be žinios. Buvo tik savaitė iki šv. Kalėdų. Padavė trapą, lipu nesidairydama, tačiau laukiau, kada išgirsiu: „Prašu dokumentus!“ Nulipusi apsidairau, mano seklio ir pėdos ataušo, negalio patikėti savo akimis, nejaugi? Tik Dievas žino, ar jis iš tikro mane sekė, ar tik norėjo mane pagąsdinti. Kaip ten bebuvė, o man – proga padėkoti Viešpačiui ir dar labiau pasitikėti Jo meilingąja Apvaizda.

Skaitytojų kūryba

Kun. Nerijus Pipiras

LIŪDESYS

Nerimastingas žvilgsnis gauda ore tyrantį varpo garsą: kažkas užbaigė žemės kelionę. Namuose pro langą žvelgia dvi geriausio draugo akys, dar instinktyviai ieškodamos kuklėtės užuovėjos ir šilumos. Šią akimirką kažkam jos pačios tampa nebylia šiluma, glausdamosis prie tų, kurie sukrėtimo vedini, šįkart drįso atverti seniai girgždančias duris.

Mąščiau, jog šios kelyje sustingusios ir iš kampo kampan po namus lakstančios akys byloja begalinę viltį. Netyčia pastebėjau nedidelį Rožinio karoliuką tarp letenų. Kiek aplaižytą, jau nenusakomos

formos nei spalvos. Ar gali jis melstis, į paskutinę kelionę pro kiemo vartus lydėdamas tą, su kuriuo kasdien dalijosi nors ir šuniška, bet viltimi ir meile? Tą, kuriam pats daugelį metų buvo vienintelė viltis ir paguoda, užuovėja bei silpnutė apsauga. Tą, su kuriuos statė sniego pilis ir ragavo pasaldintą arbatą per praėjusias Kalėdas.

Man atrodo, jog žvilgsnis, įstrigęs tarp Rožinio karoliukų, klausė: nejaugi niekam jau nebereikės švelnaus gimtinių vandens, kasdien pro pavasarinio sniego keteras vis labiau dovanojančio žibuoklių

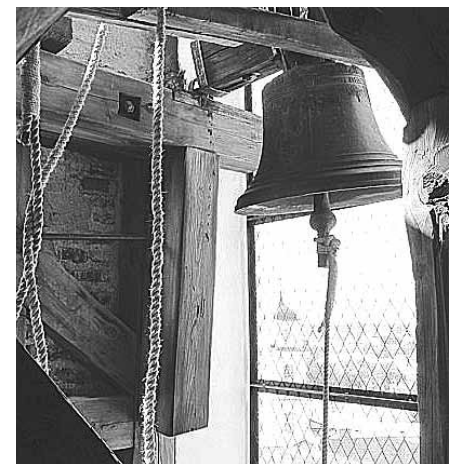
šypsenas. Nejaugi skaudamomis kojomis jau niekas nepravers gimtinių durų... Jo malda sustojo ties varpo dūžiais. O žvilgsnis, toks neaprėpiamas ir gilus, vis žvelgė į kelią... Taip, melstis jis gali ir moka. Kiek kitaip, nei žmonės, ir atvirksčiai, nei likusieji gyvieji. Galbūt kai kas šios augintinio maldos nesuprato. Vis dėlto ji liko įrašyta amžiams: ji liko palydėti ir pasilikti. Kaip motina, kaip giminė. Taip, ir šunys melstis moka. Gal net nuoširdžiau, nei kai kurie vadinamieji gyvieji žmonės... O tuo tarpu varpas muša naują pradžių...

VARPO MELODIJA

Mąstė, kad norėtų atnešti žibutės žiedą. Tik nesumojo, kaip tą padaryt. Jam atrodė, jog čia baigiasi visos nuoskaudos ir išsipildo visos svajonės Tiek daug gali mažytis žiedelis. Neštų. Meilintųsi. Sypsočiusi. Visai nesvarbu, kad šuniškai. Tik kam? Nebėra artimo žmogaus. Tuomet net ir šuniška meilė kitokia. Kažin, ar pavasario pilnatis geba matyti žibutes ir klausytis ilgesingų serenadų? Tokios kasdienės mintys. Ir šiandien grįžta jis, lyg sekdamas mylimo žmogaus pėdsakais. Iki namų, kurių durys užkaltos galbūt jau amžiams. Be galo skaudžiai jam šią akimirką

dilgteli klausimas. Gal net skaudesnis, nei Biliūno strėlė: varpe, kodėl savo melodija nulydi brangiausias, kodėl žibutės žiedas, kurį vėl neučia nešė žmogui, pasmerktas vienatvei?

Atsidūsta jis, lyg girdėdamas atsakymą: „Šią melodiją girdi tik mylintys. Tai širdies dūžiais išdainuotas kūrinys, kuris nesibaigia.“ Belieka tik pėdsakai. Kartais žmogaus ir šuns. O kartais – tik šuns. Vienui vieni. Kaip neišmindžioti takelio žibuoklių žieduose ir arbatos kvėpėjime... Dairosi jis, lyg kažko laukdamas... O letenoje – žiedas mylimiesiems...

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

*Sielos paslaptis:
Kodėl grožis yra
toks svarbus? (4)*

Grožis yra galingas, jis gali būti pati galingiausia jėga žemėje ir tik jis išsaugos pasaulį.

Grožis kalba. Visi esame patyrę mašinų spūstį, bet pakanka prisiminti, ką reiškia atvykti į gražią vietą, sodybą, kur galima ilsėtis, ir pasidaro gera. Būnant su ramia, miela moterimi daug kas keičiasi: širdis nustoja daužytis, atsipalaiduojate, patikite, kad viskas bus gerai. Mums reikia to, ką kalba Grožis.

Grožis taip pat kviečia. Mus apžavi graži muzika, norisi vėl ir vėl jos klausytis. Gražus gamtos vaizdas kviečia ten užėiti, atrasti, švęsti jį. Gera knyga mus pagauna, įtraukia. Dievas iš mūsų laukia visų šių atsakų. To tikisi ir moteris.

Grožis maitina. Mūsų sielos nepaprastai geidžia tokio maisto. Moters krūtys ir kūnas yra vienas gražiausių Dievo kūrinų. Krūtimi ji maitina kūdikį, teikia gyvybę. Tai stulbinantis atspindys to, kad Grožis mus maitina.

Grožis guodžia. Jame yra kažkas giliai gydančio. Gedinčiam siunčiame gėles, nes tik grožio dovana kalba pakankamai ir teisingai, gali nuraminti sielą.

Grožis įkvepia. Motinos Teresės akivaizdoje žmonės jautėsi kitaip, nes jos gražus gyvenimas kvietė kitus į kažką aukštesnio.

Grožis yra transcendentinis. Kartais grožis būna toks gilus, kad mus perskrodžia ilgesys, o ilgimės Rojaus, kuriam buvome sukurti.

Grožis yra pati esmingiausia ir labiausiai nesuprasta Dievo ir moters savybė. Moteris giliai savo sieloje žino, kad trokšta atnešti grožį pasauliui. Gal ji neteisingai supranta, kodėl tai turi padaryti, bet tai yra jos širdyje. Taip ji sukurta, nes ji atspindi Dievo paveikslą. Norint būti gražiai, nereikia naudoti kerų ar vargti grožio salone. Grožis yra esmė, kurią kiekvienai moteriai Kūrėjas suteikė jos sukūrimo metu. Pats Dievas ilgisi romantikos ir sako, jog grožis – esminis dalykas. Štai kodėl moteris ilgisi tų pačių dalykų, o jos širdyje užslėptas švytėjimas, kurio pasauliui desperatiškai trūksta.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

*Vyskupo E. Bartulio 2015 m. kalendoriaus sutiktuvės
Kauno Prisikėlimo bažnyčioje*

Gražia tradicija tapo susitikimai su Jo Ekscelencija Šiaulių vyskupu Eugenijumi Bartuliu, kuris jau devintus metus atvyksta mus nudžiuginti su nauju kalendoriumi.

Šįmet vyskupas, buvusysis Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas, apsilankė spalio 26 d. sekmadienio vakarą. Susitikimas, kaip įprasta, prasidėjo vakarinėmis šv. Mišiomis, kurioms vadovavo pats Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, koncelebravo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

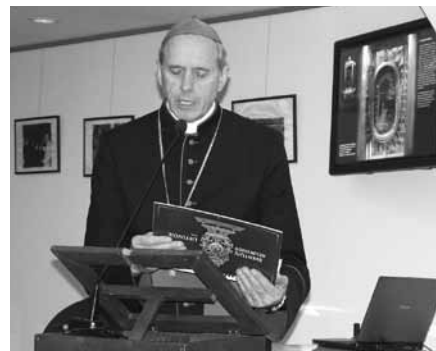
Homiliją vyskupas skyrė Meilės išakymui: „Mylėkite vieni kitus, darykite gera tiems, kurie jus persekioja ir įžeidžia. Viešpats turi meilės planą ir duoda mums nurodymus, o mes turime šias pareigas atlikti tinkamai.“ Šiais Šeimos metais vyskupas ypach kvietė dalytis vieniems su kitais džiaugsmu, meile ir ištikimybe, kaip tai mums dovanoja Jėzus, ir atsilipti į Jo meilingą kvietimą: „Ateikite, ir aš jus atgaivinsiu“.

Po šv. Mišių konferencijų salėje vyko vyskupo E. Bartulio sudaryto kalendoriaus „Šventųjų relikvijos Lietuvoje 2015“ sutiktuvės.

Kalendoriaus pristatymą aktorė Dolorosa Kazragytė pradėjo žodžiais: „Mūsų gyvenimas – mažas taškelis, ir vėl mes su vyskupu tame taškelyje. Tai nenuorama ir amžinas džiaugsmas...“

Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis sakė, kad 2015 metų kalendoriaus temos idėja gimė Lietuvoje lankantis šv. Teresėlės ir šv. Jono Bosko relikvijoms, nes tada kilo mintis pasidairyti, kokias relikvijas turime Lietuvoje.

Siame, jau devintajame, kalendoriuje matome 13 vertingiausių įvairiose Lietuvos bažnyčiose saugomų relikvijorių, kuriuos vyskupas išrinko ir nufotografavo. Kalendoriaus viršelis papuoštas relikvijoriumi iš Keturnaujienų koplyčios. Versdami kalendoriaus lapus pagal mėnesius, matome šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės, šv. Jono Bosko, šv. Kazimiero ir kitus relikvijorius, kurių kiekvienas savotiškai įdomus, gražus, puošnus.

Vakaro vedėja D. Kazragytė dalijosi prisiminimais, ką matė ir jautė būdama Izraelyje. „Šventoji žemė – tai didžiausia relikvija“, – jautriai kalbėjo aktorė.

Intarpuose tarp kalbų giesmėmis visus džiugino Kauno Sakralinės muzikos mokyklos „Pastoralės“ choras, vadovaujamas maestro Nijolės Jautakienės.

Sutiktuvės baigėsi ilga vakaro dalyvių eile prie vyskupo – visi išgiję kalendorių norėjo jo ganytojo autografo.

Dėkojame J. E. vyskupui E. Bartuliui už šv. Mišių auką, už viešnagę mūsų bažnyčioje, už Ganytojo žodį, už kalendorius, kurie skleidžia Bažnyčios sukauptus dvasinius ir meno turtus. Linkime Jums Dievo palaimos, stiprios sveikatos ir ... laukiame naujų kalendorių.

Vikaras kun. Nerijus Pipiras

Vienijamės su viso pasaulio vaikais adoruojant Švč. Sakramentą

„Aš skatinu kunigus, vienuolius bei pasauliečius tęsti bei padvigubinti savo pastangas mokant jaunąją kartą Eucharistinės adoracijos prasmės vertingumo bei atsivadavimo jai. Kaip jauni žmonės pažins

Viešpatį, jeigu jie nebus supažindinti su Jo buvimo slėpiniu?“ (Popiežius Jonas Paulius II).

Atsiliėpdami į šį raginimą, Šv. Jono broliai Amerikoje trečiajame tūkstantmety-

je pradėjo vaikų adoracijos judėjimą „Vilties vaikai“ („Children of hope“), teikiantį viltį šeimoms visame pasaulyje, padedantį atrasti mylintį gailestingą Jėzų, tikrą gyvą

Nukelta iš 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Jo buvimą per Eucharistijos adoraciją. Jau kuris laikas šiam tikslui pasišventusių vienuolių ir pasauliečių dėka vaikų adoracija organizuojama ir Lietuvoje.

Spalio 3 dieną, pirmąjį mėnesio penktadienį, buvo minima dvyliktoji viso pasaulio vaikų adoracijos diena. Tą dieną vienas milijonas vaikų su žėrinčia žvakele rankose vienijosi maldoje už popiežių, kunigus ir savo bei viso pasaulio šeimas. Į bendrą

garbinimo maldą kartu su viso pasaulio vaikais įsijungė ir mūsų parapijos vaikai su tėveliais. Šioje adoracijoje, vykusioje 15 val. mažojoje Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje, dalyvavo per 50 vaikų, besimokančių parapijos teritorijoje esančiose pradinėse mokyklose, besirengiančių Pirmajai Komunijai ar lankančių Žaliakalnio vaikų dienos centrą.

Švenčiausiąjį Sakramentą išstatė ir maldai vadovavo parapijos vikaras kun. Nerijus Pipiras. Vaikai meldė, kad palai-

mintieji Fatimos apsišventimo regėtojai Pranciškus, Liucija ir Jacinta greičiau būtų paskelbti šventaisiais, atnaujino savo pasiryžimus kasdien dalelę laiko skirti Viešpačiui, per intencijas išsakė Jėzui savo rūpesčius, drauge apmąstė vieną Rožinio slėpinį ir giesmę šlovino Viešpatį.

Adoracijos valanda baigėsi palaiminiu Švenčiausiuoju Sakramentu ir bendra padėkos giesme už malonių lietuvių, išsiliejusį iš Švenčiausiosios Jėzaus ir Nekaltosios Mergelės Marijos širdžių.

Rima Lipšienė

Pagyvenusių žmonių sambūris – Istorinėje Prezidentūroje

Spalio 8-ąją gausus būrys senjorų rinkosi Istorinės Prezidentūros sodelyje. Ir neatsitiktinai fotografavomės prie prezidento Antano Smetonos skulptūros: šįmet sukako 140-osios jo gimimo metinės, todėl čia ir apsilankėme. Gidės Justina Minelgaitė ir Ingrida Jakubavičienė priminė Prezidentūros istoriją, o parodoje, skirtoje A. Smetonai, pamatėme ir išgirdome apie jo gyvenimą Amerikoje.

Kitoje parodoje apie tarpukario inteligentus gidės pasakojo ne tik apie A. Smetonos, bet ir kitų prezidentų, žymių inteligentų gyvenimą. Kas buvo tie inteligentai tarpukario Lietuvoje? Inteligentai – tautos smegenys, per juos tautos didybė reiškiasi; valstybės piliečiai, kuriems visuomenės reikalai brangesni už savuosius; tautinio tapatumo bei valstybinio subrendimo reikėjai; visuomenės pažangos skatintojai. Tai labai gražiai ir išsamiai atskleidė vaizdinga ekspozicija ir gidžių pasakojimai. Įdomu buvo pažūrėti ir kino filmo dokumentinius kadrus apie prezidentą Antaną Smetoną, apie to meto Lietuvos gyvenimo įvykius.

Dvi valandos, praleistos Istorinėje Prezidentūroje, mus praturtino ir nudžiugino, kad mes turime turtingą tautos istoriją ir privalome nepamiršti bei didžiulis savo tautos iškiliais žmonėmis. Įsimintini pirmojo

Lietuvos prezidento žodžiai, pasakyti minint Lietuvos Nepriklausomybės dešimtmetį: „Laisvas yra žmogus, kurs nori, ryžtasi ir gali klausyti dievino balso. Laisva esti tauta, kol ji taip klausyti moka“.

Žaliakalnio vaikų dienos centro gimtadienis

Spalio 15 d. Žaliakalnio vaikų dienos centro bendruomenė šventė centro įkūrimo metines. Šventėje dalyvavo šiuo metu lankantys centrą vaikai, jų tėveliai, taip pat svečiavosi ir buvę centro lankytojai.

Ta proga Švenčiausiosios Jėzaus Širdies seserų pranciškonų koplyčioje buvo aukojamos šventosios Mišios. Jas aukojęs parapijos vikaras kun. Nerijus Pipiras kvietė melstis už visą Dienos centro bendruomenę: už seseris pranciškonas, buvusius ir esamus

centro lankytojus, už jų šeimas, draugus. Homilijos metu kunigas kvietė patirti, įgautą lankant dienos centrą ar tarnaujant kasdien į jį ateinantiems vaikams, įprasminti liudijant Jėzaus meilę. Pasak kunigo, būti Jėzaus meilės apaštalu nėra lengva, tačiau nors ir viena džiaugsmo ir dėkingumo kupina širdis – jau labai didelis liudijimas. Kunigas kvietė visus džiaugsmingai liudyti Kristų pirmiausia paduodant ranką tam, kuris šalia. Visi Mišių dalyviai tą dieną minimos

šventosios Teresės Avilietės pavyzdžiu buvo kviečiami kantriai, po smiltelę statyti „vidinę sielos pilį“.

Eucharistijos liturgijoje aktyviai dalyvavo centrą lankantys vaikai: skaitė skaitinius, bendruomeninę maldą, nešė atnašas, giedojo.

Po šv. Mišių kunigas kiekvienam vaikui įteikė po nedidelę dovanėlę: šventojo Jono Pauliaus II paveikslėlį ir saldainį. Per agapę visi vaišinosi gimtadienio tortu ir smagiai bendravo.

Kun. Nerijus Pipiras

Marijos radijo vadovai ir savanoriai svečiavosi Kristaus Prisikėlimo parapijoje

Spalio 19 d., minint Misijų sekmadienį, Kristaus Prisikėlimo parapijoje lankėsi šių dienų misionieriai – Marijos radijo vadovai ir savanoriai. Marijos radijas, jau daugiau nei trisdešimt metų veikiantis įvairiose pasaulio šalyse ir vienijantis 70 radijo stočių, Lietuvoje veikia jau dešimt metų.

Po sekmadienio Sumos, kurios metu šalia kitų intencijų buvo meldžiamasi ir už Marijos radijo šeimą, darbuotojus bei savanorius, konferencijų salėje susirinkusiems parapijiečiams buvo pristatyta Marijos radijo misija ir vizija, veiklos būdai. Renginį pradėjęs parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

džiaugėsi, kad šis radijas Lietuvoje atlieka itin svarbų apaštalavimo darbą ir dėkojo radijo vadovams, darbuotojams ir savanoriams. Jis paragino visus parapijiečius savo malda bei auka paremti radijo veiklą ir būti Marijos radijo ambasadoriais – kviešti draugus ir pažįstamus klausytis šios radijo stoties.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis